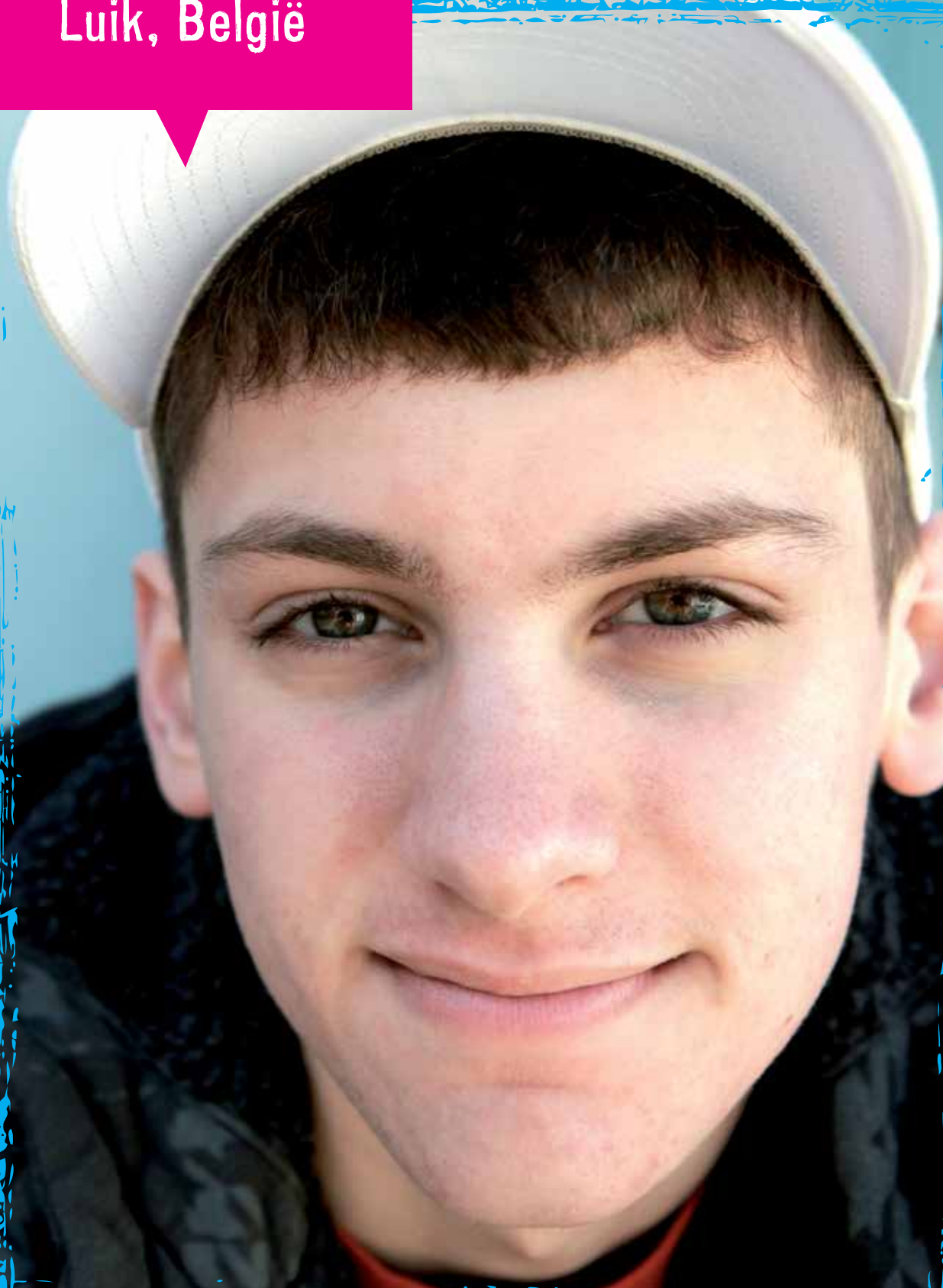

Thibaut
16 jaar
Luik, België

Thibaut
16 jaar
Luik, België

DIT IS MIJN VERHAAL...

Hey, ik ben Thibaut. En ja, ik zit in een rolstoel. Mijn benen zijn verlamd door een ongeval. Ook in mijn hoofd is er iets mis. In het begin zeiden de dokters niet dat mijn handicaps zouden blijven. Mijn ouders en ikzelf wisten niet wat we moesten doen.

Ik vind het stom dat mensen mij 'gehandicapt' noemen, ik ben een jongen met een handicap, dat is anders. Ik wil dat mensen gewoon doen tegen mij. Als ze raar kijken, dan vraag ik: 'Heb ik iets van je aan?' Dat zet ze op hun plaats.

Ik hou van voetbal, ik supporter voor Standard en de Rode Duivels. Ik speel ook rolstoelvoetbal. Ik ga met de bus naar de trainingen. Toen ik eens te laat was, vroeg de trainer ongerust of ik niks had gebroken. Dat was dom. Waarom zou ik iets breken als ik met de bus kom? Omdat ik in een rolstoel zit?

Ik zit op een speciale school voor kinderen met een handicap. Ik moet voor bakker leren. Ik wou dierendokter worden, maar je kan geen wetenschappen doen op mijn school. Waarom niet? Het maakt mijn leven minder leuk. Ik ben er slim genoeg voor.

Ik ben bang om te worden uitgesloten, later in de wereld van de volwassenen. Als ik 18 word, wil ik een bankkaart, een gsm en een sleutel van de voordeur, net als mijn zomezegd normale broer. En ik wil naar het jeugdhuis in de stad. Dan krijg ik ook vrienden buiten de school. Ik speelde vroeger djembé met een groep kinderen. Nu mag dat niet meer van mijn ma en pa. Ik pas daar niet, zeggen ze. Als je mij tegenkomt op straat of op school, doe dan maar gewoon tegen mij. Ik heb mijn handicap aanvaard, nu jij nog.

Ichhabati Jhadia

11 jaar

Odisha, India

Ichhabati Jhadia
11 jaar
Odisha, India

DIT IS MIJN VERHAAL...

Dag, ik ben Ichhabati, ik woon in India. Dat is een groot land in Zuid-Azië, het ligt onder China. In mijn land vind je nog tijgers en Indische olifanten. Er wonen meer dan 1 miljard mensen in mijn land. Dat is een 1 met negen nullen erachter. Dat heb ik op school geleerd. Ik ga naar school samen met mijn vriendin in een dorpje in de staat Odisha.

In mijn land zijn er verschillende bevolkingsgroepen. Ik ben bij de Paroja, wij zijn met niet zoveel. Wij zijn een minderheidsgroep. Wij mogen dan ook minder dan andere mensen. Onze taal heet Desia, dat spreek ik thuis. Maar de juf op school spreekt Orya. Mijn vriendin heeft mij die taal leren spreken. Gelukkig maar, want anders kon ik geen les volgen. Onze school krijgt materiaal van UNICEF.

Veel kinderen mogen niet naar school. Sommigen omdat ze de taal niet spreken, anderen omdat ze te arm zijn. Ze moeten thuis helpen in het huishouden of op het veld werken. Mijn oudere broer en zus moeten ook thuis werken. Zij gaan niet naar school.

Als jullie opstaan en ontbijten, dan help ik mijn mama met het huis poetsen en de koeien melken. Daarna mag ik naar school. Wat ik nog liever doe dan naar school gaan of thuis werken is dansen met mijn vriendin op muziek uit Bollywoodfilms. Dat zijn erg mooie films die hier in India worden gemaakt.

Dani
14 jaar
Gitega, Burundi

Dani
14 jaar
Gitega, Burundi

DIT IS MIJN VERHAAL...

Ik ben 14 jaar en ik ben soldaat geweest. In mijn land is er al een hele tijd oorlog. Duizenden mensen zijn gedood, gewond en gevlucht.

Ik woonde met mijn ouders, twee zussen en drie broers in een dorpje in de heuvels. Wij moesten steeds vluchten voor aanvallen van soldaten. Daarom ben ik zelf bij een gewapende groep gegaan toen ik 12 jaar was. Daar zou ik onderdak en eten krijgen en beschermd zijn. Ik heb dat gedaan omdat ik mij niet meer veilig voelde in mijn dorp.

Bij de groep kreeg ik een soldatenopleiding en een wapen. De kindsoldaten werden behandeld zoals de andere soldaten. Er werden geen uitzonderingen gemaakt. We kregen niks extra.

Ik moest een paar keer gaan vechten. We liepen door de regen. Er werd geschoten. Sommigen van onze groep waren direct dood, anderen lagen te schreeuwen van de pijn. We waren bang maar moesten verder stappen over de lijken en blijven schieten. Wie bleef staan, kreeg stokslagen. Ik heb er veel spijt van. Was ik geen soldaat geweest, dan was ik naar school geweest en had ik dingen geleerd.

Na 2 jaar hebben ze mij uit het leger gehaald en terug naar huis gebracht. Nu leer ik een vak. 's Nachts schrik ik vaak wakker. Aan de kinderen in België wil ik zeggen: 'Als er ooit oorlog komt in je land, ga dan niet meevechten!'

Yassin

17 jaar

Poelkapelle, België

Yassin

17 jaar

Poelkapelle, België

DIT IS MIJN VERHAAL...

Dag, ik ben Yassin, ik kom uit Syrië. Ik ben helemaal alleen gevlucht omdat er oorlog is in mijn land. Ik wil graag in België wonen omdat het hier veilig is. Ik ben asielzoeker. Ik weet niet of ik ooit nog terug naar mijn land kan. Misschien zie ik mijn ouders nooit meer terug. Ik woon nu in Poelkapelle, vlakbij Roeselare, in een opvangcentrum en ga er ook naar school. Eerst was het moeilijk om een school te vinden die mij wou aanvaarden. Asielkinderen zijn niet in elke school even welkom.

Ik ben halsoverkop gevlucht. Ik heb mijn diploma van de school in Syrië niet mee. Daarom werd ik hier getest. Maar de test was in het Nederlands en ik kan alleen een beetje Frans. De resultaten waren niet erg goed. De helft van de vragen begreep ik niet. Daarom mag ik nu niet studeren wat ik wil.

In de klas is het dikwijls moeilijk. De leerkrachten spreken geen Frans. Ze doen dikwijls de moeite niet om te vertalen als ik iets niet begrijp. Waarom hebben ze mij eigenlijk niet naar een Franstalige school gestuurd?

Ik kan mij moeilijk concentreren omdat ik altijd zorgen heb: gaan ze mij terugsturen, wat is mijn toekomst, wat gaat er met mij gebeuren? Ik voel mij alleen, waardeloos en nutteloos. Het is vaak onmogelijk om mee te gaan op klasuitstapjes. Niet alleen voor het geld, maar ook omdat het niet altijd mag door de asielprocedure.

Veel kinderen op school vinden asielzoekers niet tof. Ze pesten ons en ze helpen ons niet. In de eetzaal is er de tafel voor de Belgen en de tafel voor de vluchtelingen. Heel wat problemen zouden voorkomen kunnen worden als wij elkaars cultuur beter zouden leren kennen.

Sasha

10 jaar

Chisinau, Moldavië

Sasha
10 jaar
Chisinau, Moldavië

DIT IS MIJN VERHAAL...

Dag, ik ben Sasha en ik woon in Moldavië. Dat is een land heel dicht bij België. Het is een mooi land met veel bergen en bossen.

Helaas is er niet veel werk in ons land. Veel mensen zijn hier straatarm. Sommigen zijn zo arm dat ze niet voor hun kinderen kunnen zorgen. Die kinderen zitten dan in een instelling of hangen gewoon rond op straat.

Wij zijn ook heel arm. Mijn mama is erg ziek en kan niet gaan werken. Zij heeft geen geld om de dokter en medicijnen te betalen. Mijn papa werkt ver van onze stad bij een boer. Elke drie maanden komt hij een weekend naar huis. Hij brengt niet veel geld mee.

Ik heb een kleine broer en zus. Die wonen bij mijn mama. Ik woon al drie jaar bij mijn oma. We hebben één kamer in een huis waar nog vijf gezinnen wonen. Samen met oma maak ik houtskool. We verkopen die op straat. Zo kunnen we wat eten kopen. En de huur voor de kamer betalen.

Ik heb ook twee oudere broers. Zij wonen in een tehuis. Zij mogen naar school. Ik niet. Mijn oma leert mij thuis een beetje rekenen, schrijven en lezen. Ik probeer te leren, maar ben dikwijls al erg moe van een dag werken. Nu heeft UNICEF gezorgd dat er geld komt om alle kinderen van de stad naar de lagere school te laten gaan. Dat zal volgend jaar gebeuren. Ik kijk er erg naar uit. Dan krijg ik vriendjes om mee te praten, te spelen en plezier te maken.

Ik ga heel erg mijn best doen op school, dan krijg ik het later misschien beter dan mijn mama en papa.